

ansatte og faa en Løn paa 85 Kr. maanedlig, stigende efter et vist Antal Aar til 100 Kr. maanedlig. Jeg synes, at de Ønsker, her fremsættes fra disse Arbejdere, ere saa berettigede og beskedne, at jeg ikke godt kan forstaa, at nogen vil gaa imod dem. Jeg vil derfor tillade mig at henstille denne Sag til den højtærede Minister og spørge, om det ikke var en Sag, vi kunde tage op til fornyet Overvejelse til 3die Behandling, saaledes at disse Folk kunde blive imødekomne med Hensyn til de beskedne Ønsker, de have fremsat.

Dernæst ønske de samme Arbejdere en anden Ordning med Hensyn til Arbejdsdagen, eller helst ønskede de at faa indført den 8 Timers Arbejdsdag. Det er et Krav, som de organiserede Arbejdere Verden over kæmpe for, og det er et Krav, som er sket Fyldest adskillige Steder i vort Land, idet ikke saa ganske faa Kommuner allerede have indført 8 Timers Arbejdsdagen, ligesom ogsaa adskillige private have indført 8 Timers Arbejdsdagen. Jeg synes, det vilde være rigtigt, om Staten her gik i Spidsen og ude paa sine Værksteder og Fabrikker indførte 8 Timers Dagen. Er Springet fra 10 til 8 Timer for stort, er der jo en Mellemsvej, man kunde foreløbig give 9 Timers Dagen. Jeg synes ikke, at det er mere, end man kan forlange, at en saa stor Arbejdsgiver som Staten viser et smukt og godt Eksempel. Og saa er der Kravet om at faa en Uges Sommerferie uden Afkortning i Lønnen, hvad mange andre private og offentlige Arbejdere have.

Og der er særlig et Krav, som de ønske maatte ske Fyldest, nemlig at den Pensionslov, som i Fjor blev givet for en Del Arbejdere og Funktionærer paa Hærens Værksteder og Fabrikker, maatte blive fortolket paa en mere human Maade, end sket er. Jeg skal nævne et Eksempel. En Arbejder var over 70 Aar gammel, han havde tjent Staten i 35 Aar og haft en Gennemsnitsindtægt af 855 Kr. Man foretager nu Pensionsberegningen paa den Maade, at man først fradrager hans Dyrtidstillæg paa 84 Kr. Derved naar man ned til 771 Kr., og dem afrunder man saa nedefter til 600 Kr. og giver ham saa en Pension paa 360 Kr. Det synes mig ikke at være nogen human Maade at fortolke denne Lov paa. Man tager først en virkelig Indtægt, som han har haft i Dyrtidstillæget, fra ham, og dernæst afrunder man ned til en Sum, der er betydelig under, hvad han virkelig

har haft i Løn. Jeg skal her minde om, at den højtærede Finansminister ved denne Pensionslovs Behandling udtalte, at han skulde sørge for, at Løven blev fortolket paa en human Maade. Jeg henstiller derfor, om Arbejderne derude ikke kunne faa Pension af den Løn, de virkelig have haft, at Dyrtidstillæget ikke fradrages og Summen ikke afrundes nedefter paa en Maade, der er i alt for stærk Udfavor for de vedkommende Arbejdere.

Der er et andet Samraad, som den ærede Ordfører har nævnt, og som jeg ogsaa gerne vilde berøre med et Par Ord. Det angaar Understøttelserne under Forsvarsministerierne. Der blev i Fjor vedtaget en Anmærkning paa adskillige af Finanslovens Budgetter om, at Understøttelser op til 400 Kr. kunde forhøjes efter en stigende Skala med 10 til 33 $\frac{1}{3}$ pCt.; dog ikke ud over 440 Kr. Netop under de 2 Forsvarsministerier findes der en Mængde smaa Understøttelser til gamle Arbejdere, Enker og Børn, og jeg er da bleven meget overrasket over at se, at denne Anmærkning ikke er bleven anvendt paa disse Ministerier. Jeg tror, jeg tør sige det paa hele Finansudvalgets Vegne, at naar vi i Fjor med Glæde vedtog denne Anmærkning, var Forudsætningen, at alle smaa Understøttelser skulde hjælpes ved denne Forhøjelse og ingen være undtagen. Det er dog ikke sket her og heller ikke under Statsbanerne. Jeg vil haabe, at vi maa faa denne Sag ordnet, inden Finansloven bliver færdig, saa at disse Understøttelser kunde ligestilles med Understøttelserne under de øvrige Ministerier. Jeg vil ligesom den ærede Ordfører udtale, at det bedste vilde naturligvis være, om Sagen kunde ordnes paa den kommende Tillægsbevillingslov, saaledes at den fik tilbagevirkende Kraft og derefter blev sat ind paa Finansloven. Det er, hvad jeg har at bemærke vedrørende § 22.

Martin Madsen Halsted: Jeg blev ikke saa lidt forundret ved de Bemærkninger, som den ærede Ordfører gjorde i Anledning af det Samraad eller det Spørgsmaal i Samraadet, som jeg har tilladt mig at stille. Ordføreren mente at kunne sige, at Flertallet var enig med Ministeren i den Fremgangsmaade, han havde anvendt ved Forfremmelsen fra Kaptajn til Stabs-officer. Det er muligt; det ved den ærede Ordfører naturligvis bedre Besked med end jeg. Men naar den ærede Ordfører siger, at det er min særlige Opgave her i Tinget at forsvare Anciennetetsprincippet,